

в каждом конкретном случае необходимо производить корреляцию расчетом материального баланса в равновесном состоянии газожидкостной системы, определяемого химическим методом.

1.Абрамович И.А., Ситницкая Э.А., Кораблев И.Г. Уберечь коллекторы от газовой коррозии // Городское хозяйство Украины. – 1984. – №2. – С. 9-12.

2.Абрамович И.А., Ситницкая Э.А. Газовая среда и и коррозия коллектора городской канализации. – М.: ЦБНТИ, 1980. – 22 с.

3.Привалов В.Е., Хлопкова Л.И., Папков Г.И. Анализ сточных вод коксохимических заводов. – М.: Металлургия, 1976. – 119 с.

4.Рамм В.М. Абсорбция газов. – М.: Химия, 1976. – 653 с.

5.Сідак В.С. Інноваційні технології в діагностиці та експлуатації систем газопостачання. – Харків: ХНАМГ, 2005. – 225 с.

Получено 20.10.2006

УДК 130.2 (190)

М.В.АЛЕКСАНДРОВА, канд. філос. наук
Харківська державна академія культури

ПОСТМОДЕРН ТА ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЇ

Розглядаються питання кореляції екологічного та культурцивілізаційного дискурсів.

Актуальність теми зумовлена усвідомленням необхідності усунення конфлікту між техносом і природою, глобалізмом і антиглобалізмом, культурою і цивілізацією тощо. На переломі тисячоліть, коли цивілізація набуває все більш бурхливого розвитку, а оптимістичні сподівання, що виникли на початку процесу її осмислення, не виправдовуються, коли протистояння природи і цивілізації збільшується, весь спектр питань, пов'язаних з цими проблемами, надзвичайно актуалізується.

Переростання екологічної кризи в кризу культурно-антропологічну, що пов'язана з сучасним станом культури, яка організує природне та цивілізаційне, яке по суті є штучним, саме потребує пошуку усунення конфлікту екологічного та техногенного як в навколишньому середовищі, так і в світогляді кожної окремої людини.

Ідея статті народжувалася при аналізі праць таких видатних вчених, філософів, культурологів як О.Шпенглер, А.Дж.Тойнбі, С.Хантингтон, М.Хайдеггер, П.Сорокін [1-4], які культурцивілізаційну проблематику розглядали під різними кутами зору.

Протягом останніх десятиріч культурцивілізаційна та екологічна проблематики широко розроблялися в вітчизняному та закордонному науковому дискурсі, про що свідчить велика кількість монографій та збірників. Грунтовні дослідження сучасних вчених, таких як

М.Єпштейн, Ю.Павленко, В.Шейко [3] також були дуже цінними для даного дослідження в галузі зазначеної проблематики.

Крім того, автор спирався на велику низку праць присвячених культурі Постмодерну, серед яких праці Ж.-Ф.Ліотара, Г.Померанца, П.Козловски, Д.Затонського, В.Горбатенко, та праць присвячених проблемам екології та її звязку з культурою, політикою тощо, серед яких В.Крисаченко, М.Хилько та ін.

Незважаючи на велику кількість праць з проблем екології, культури, цивілізації, сучасний науковий дискурс ще не досяг належного рівня кореляції зазначеної проблематики, для того щоб базуючись на дослідженнях в цій галузі приблизитися до подолання екологічних проблем і проблем в галузі культури, що й визначає актуальність даного дослідження.

Мета дослідження – сягти певного рівня кореляції культур-цивілізаційного та екологічного дискурсів. Це, потенціально, може допомогти подоланню екологічної та культурно-антропологічної кризи.

Сучасний науковий дискурс з проблем культури та цивілізації, так само як і екології, має певну специфіку, зумовлену термінологічною невизначеністю ключових понять, засади та критерії для визначення яких, різняться в залежності від контексту та мети їх використання.

Спираючись на велику кількість концепцій розуміння понять “культура” та “цивілізація”, використовуючи фундаментальні для європейського (іудео-християнського) культурного коду поняття та базуючись на універсальності теїстичного коду, оскільки протилежний є вторинним і спирається (відштовхуючи) саме на нього, спробуємо навести схему (рисунок), яка, на нашу думку, допоможе тлумаченню змісту понять “культура” та “цивілізація” і, як наслідок, дасть можливість сягнути певного рівня кореляції культурцивілізаційного й екологічного дискурсів.

Таким чином, культура та цивілізація виступають як два формально споріднених (за напрямком), але по суті відмінних (за змістом) види діяльності, що призводять до протилежних результатів.

Універсальна інформація несе в собі, серед іншого, і розуміння гармонійного співіснування людини і природи (тобто екологічної складової) та має під собою, звісно, використання цієї інформації.

Поняття “цивілізація” можна розуміти як “транссистему” соціокультурних взаємодій, що існує на ґрунті особливої парадигми світосприйняття, базовими для якої є поняття: прогрес, раціональність та техногенність. Цю парадигму можна умовно назвати

“цивілізаційною”. Поняття “культура” розуміється як духовний вимір цивілізації, її творча інтенція. Таке розуміння дозволяє говорити про “культуротворчу” парадигму [1].

Схема щодо тлумачення змісту понять “культура” та “цивілізація”

В ситуації Постмодерна наочним стає розумінням того, що цивілізаційна парадигма вже не є загальновизнаним та найбільш бажаним способом погляду на світ і, більше того, ніколи їм не була. Загальне визнання цієї парадигми добою Модерна поступово втрачається.

Поняття “постмодерн” (або “постмодернізм”), що позначає сучасний цивілізаційний злам, “не стільки виявляється новою історичною епохою, скільки часом інтенсивного прояву суспільних та природних проблем нової якості” [2]. Для свідомості постмодерну характерним є узгодження раціональних та ірраціональних засобів пізнання світу, та спроба витворити нову синкретичну культуру, в якій горманійно поєднувалися б наука, міфологія, мистецтво, релігія тощо. “Культура постмодерну пориває з традицією однозначного визнання домінуючого положення науки серед інших форм прояву духовного буття соціуму, розглядаючи її лише як один з багатьох, хоча й досить важливих, видів суспільного дискурсу” [3].

Ситуація Постмодерна спрямована на здолання антропоцентричного світогляду, в якому навколишній світ сприймається як засіб самоутвердження в ньому людини-володаря, яка існує за гаслом великого правителя “Після мене – хоч повінь”. Етика Постмодерна наголошує, що і сьогодні, і надалі необхідністю “для виживання людства буде подолання антагонізму між полярними, але однаково необхідними тенденціями соціального розвитку – між лібералізмом і соціалізмом,

західництвом і ґрунтовництвом, сучасністю і традиційністю, соціальним прогресом і збереженням культури, збереженням природи” [4].

Гармонійне існування людини з природою в синкретичній культурі з ходом цивілізаційного руху втрачає актуальність, під тиском більш важливих, з точки зору цивілізаційного погляду, явищ, таких як вклад людини в розвиток науки і техніки. Таким чином, на шляху передачі первісної інформації про гармонію з природою від людини до людства, інформація викривлена настільки, що залишається існувати саме як автономна інформація, на рівні гасел та закликів на кшталт “Бережіть природу”, “Не забруднюйте ліс”, “Під час нересту рибалити заборонено”, “Екологічна криза” та багатьох інших, які не сприймаються не людством не окремою людиною, оскільки жоден з адресатів не сприймає їх на свій рахунок. Постмодерний світ визнає це і більше не робить вигляд, наче ці гасла, насправді, можуть впливати на свідомість. Кожна окрема людина або внутрішньо сприймає ці гасла для себе, тоді їй не потрібні зовнішні, або не сприймає, тоді ніякі заклики не змінять її ставлення до природи.

На заваді цим перетворенням стоїть розірваність та розчленованість світосприйняття людини, яка не сприймає світ синкретично та гармонійно, а спроби зробити це призводять лише до еkleктичного поєднання кількох світоглядних елементів, серед яких екологія, культура, наука. Визнання як екологічної кризи, так і кризи культурно-антропологічної є загальним постулатом багатьох наукових дискурсів, але лише в окремих випадках це визнання змінює ставлення людини до навколишнього середовища.

Не треба далеко ходити за підтвердженням. П’ятнадцята річниця Незалежності України зібрала на майдані Незалежності в м.Києві начеб-то нову генерацію людей, молоду Україну. Серед більшості представників лише деякі збирали за собою сміття і порожній посуд, та доносили до смітника. Той стан, в якому залишився головний майдан давнього міста після святкування, є однією з яскравих картинок екологічної катастрофи, про яку переважна більшість учасників свята знає стовідсотково. Володіння інформацією про екологічну катастрофу та культурну кризу зовсім не змінює ставлення більшості людей до світу навколо себе, оскільки володіння інформацією не має під собою розуміння її використання. Світоглядна розчленованість інформації та моралі, екології та культури, цивілізаційних винаходів та теїстичного коду робить неможливим заохочування людей до іншої поведінки, як наслідку іншого світосприйняття.

Якщо зміна світоглядної парадигми з цивілізаційної на культуротворчу відбудеться на рівні внутрішнього світу окремої людини, то фраза “екологічна криза” перестане бути безособистісною характеристикою глобалістичної цивілізації. Ця зміна зможе відбутися, коли кожна окрема людина досягне того рівня екологічної свідомості, що потенціально стане відповідальною за можливість відтворення та збереження Ноївого ковчега і зможе свідомо взяти цю місію на себе.

1.Александрова М.В. Культура та цивілізація: становлення проблематики в українській філософській думці (кінець XIX – початок XX століть): Автореф. дис... канд. філос. наук. – Харків: ХДАК, 2003. – С.3.

2.Мартинюк А. Ю. Футурологічні сценарії глобальної перспективи // Нова парадигма: Альманах наукових праць. Вип.28. – Запоріжжя, 2002. – С.152.

3.Дротянко Л.Г. Український контекст філософії космізму
<http://www.myslenedrevo.com.ua/studies/uvuk/61.html>.

4.Пантин В.И. Ритмы общественного развития и переход к постмодерну // Вопросы философии. – 1998. – № 7. – С.12.

Отримано 05.11.2006

УДК 628.1 : 004.432.45

В.О.ОРЛОВ, д-р техн. наук,

А.М.ЗОЩУК, С.Ю.МАРТИНОВ, кандидати техн. наук

Національний університет водного господарства та природокористування, м.Рівне

РОЗРОБКА ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ТЕСТОВОЇ ПРОГРАМИ ПЕРЕВІРКИ ЗНАТЬ СТУДЕНТІВ

Наводяться основні параметри та методика застосування тестової програми перевірки знань студентів за фаховими дисциплінами напрямку „Водні ресурси”.

Згідно з Національною доктриною розвитку освіти України в XXI ст., прийнятої у 2001 р. [1], пріоритетним є входження України в освітній простір Європи та приєднання до Болонського процесу.

У зв'язку з цим відбуваються значні зміни у реструктуризації навчальних планів підготовки фахівців, широко впроваджуються модульні технології, комплексна система діагностики знань студентів.

Вважається, що найкращим та найоб'єктивнішим методом оцінювання знань є тестування [2, 3]. Тому саме тестування є однією з найпоширеніших форм поточного та підсумкового контролю в європейській освітній практиці. Основною і досить суттєвою перевагою тестів порівняно з усним або письмовим опитуваннями на теоретичні запитання є мінімізація суб'єктивізму з боку викладача, скорочення часу перевірки [4].

В 2001 р. нами в середовищі програмування Delphi розроблена тестова програма перевірки знань студентів. Згідно з класифікацією